

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. N.**, narozen „X“,
bytem „X“,
zastoupený JUDr. Radkem Bechyně, advokátem,
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství,**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2017, č. j. 994/DS/2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, kterou podal v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce, domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2017, č. j. 994/DS/2017, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Roudnice nad Labem, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 20. 09. 2016, č. j. 353/26635/2016/OD/LT. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b), písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 3. 7. 2016 v 16:20 hodin řídil motorové vozidlo zn. Ford Fiesta, reg. značky „X“, na silnici II/608, ze směru od obce Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Račiněves u kruhového objezdu U Krobiána, kdy se při kontrole Policie ČR na výzvu podrobil dechové zkoušce přístrojem Dräger s výsledkem 0,65 ‰ alkoholu a při opakované zkoušce s výsledkem 0,64 ‰ alkoholu, po odečtu tolerance přístroje 0,24 ‰, tj. prokazatelně 0,41 ‰ a 0,40 ‰. Dále bylo při kontrole Policií ČR zjištěno, že žalobce neměl u sebe řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla, zelenou kartu od vozidla a vozidlo nemělo platnou technickou prohlídku. Žalobce tedy řídil motorové vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje a svým jednáním tak porušil ustanovení § 5 odst. 2 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) téhož zákona. Současně žalobce porušil ustanovení § 17 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o pojištění odpovědnosti za škodu“), když neměl u sebe zelenou kartu nebo doklad o hraničním pojištění a na požádání jej nepředložil příslušníku Policie ČR, dále porušil žalobce ustanovení § 5 odst. 1 zákona o silničním provozu, když užil vozidlo, které nesplňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a přestupku dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona o pojištění odpovědnosti za škodu. Za tyto přestupky byla žalobci v souladu s ustanovením § 125c odst. 5 a odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu ve spojení s ustanovením § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) uložena pokuta ve výši 3 000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Dále byla žalobci dle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a v souladu s vyhláškou č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, uložena povinnost nahradit státu náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že svou žalobou napadá rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu. Především uvedl, že ani jeden ze správních orgánů se nezabýval problematikou materiální stránky obou posuzovaných přestupků. Naměřené hodnoty alkoholu neměly dle názoru žalobce souvislost s požitím alkoholického nápoje, jednalo se o individuální fyziologickou hodnotu, přičemž tuto tezi nelze bez průkazného lékařského vyšetření potvrdit ani vyvrátit, proto měl správní orgán postupovat dle zásady in dubio pro reo. Žalobce se domnívá, že s ohledem na výši zbytkové hodnoty alkoholu v dechu žalobce se správnímu orgánu nepodařilo prokázat, že žalobce řídil pod vlivem alkoholu, a to ani při provedené pozitivní dechové zkoušce na přítomnost alkoholu, kdy ze strany výrobce použitého měřicího zařízení je uváděno, že dechové zkoušky provedené tímto dechovým analyzátozem nejsou bez následného lékařského vyšetření průkazné. Žalobce podotkl, že nebylo jednoznačně prokázáno, že došlo k naplnění alespoň formálních znaků přestupku. Ze spisového materiálu dle názoru žalobce vyplývá, že žalobce svým jednáním neohrozil žádného z účastníků silničního provozu, tedy je sporné, zda došlo k narušení právem chráněného zájmu. Žalobce uvedl, že od začátku silniční kontroly argumentoval, že užil medikamenty obsahující alkohol a v této souvislosti požadoval vyšetření spojené s odběrem biologického materiálu. K požadavku žalobce na vyšetření spojené s odběrem biologického materiálu bylo však Policií ČR argumentováno, že se jedná o banální přestupek, za nějž mu hrozí toliko pokuta, odběr biologického materiálu realizován nebyl. Žalobce má proto za to, že postupem správního orgánu došlo k zásadnímu omezení jeho práv a navrhl zrušení žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu.

Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že podstata přestupků, jichž se žalobce dopustil, spočívá v nesporném porušení povinností řidiče dle ustanovení § 5 odst. 1 písm. a), ustanovení § 5 odst. 2 a ustanovení § 6 odst. 7 písm. a), b) zákona o silničním provozu.
4. K námitce žalobce ohledně pochybnosti v otázce prokázání viny žalobce žalovaný podotkl, že žalobce při ústním jednání uvedl, že svého činu lituje, k požití alkoholu se doznal, když vypověděl, že řezal dřevo a dal si 4 piva, následně si šel lehnout, kdy ho vzbudila přítelkyně s tím, aby odvezl její matku na autobus. Při silniční kontrole a dechové zkoušce s naměřenými hodnotami žalobce souhlasil a nijak je nerozporoval a nesporně byl pod vlivem alkoholu.
5. K další námitce žalobce, že nebyly prokázány materiální znaky přestupku, když žalobce neohrozil žádného z účastníků silničního provozu a tvrzení žalobce ohledně užití medikamentů s obsahem alkoholu a požadavku žalobce na lékařské vyšetření spojené s odběrem biologického materiálu žalovaný uvedl, že s odkazem na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí má za to, že jednání žalobce naplnilo formální i materiální stránku přestupků, které jsou žalobci kladeny za vinu. Škodlivost jednání žalobce spočívá v ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích a je vyjádřena sankcemi, které jsou následně za nebezpečné jednání pachatelů přestupku uloženy. Pro kvalifikaci přestupku je nutná úvaha správního orgánu o naplnění materiální stránky konkrétního přestupku, tj. zda jednání žalobce porušuje či ohrožuje právem chráněný zájem společnosti. Okolnostmi snižující škodlivost jednání pro chráněný zájem společnosti je význam právem chráněného zájmu, způsob provedení, následky či okolnosti, za nichž byl delikt spáchán. Žalovaný po pečlivém zvážení všech těchto okolností daného případu dospěl k závěru, že jednáním žalobce byl porušen či ohrožen zájem společnosti ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích. Skutečnost, že žalobce neohrozil žádného z účastníků silničního provozu, není dle názoru žalovaného v daném případě podstatná, když bylo nesporné, že k ohrožení při řízení pod vlivem alkoholu nesporně dojít mohlo.
6. Žalovaný upozornil na skutečnost, že žalobce je držitelem řidičského oprávnění, má tedy odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel a nemůže se odvolávat na tvrzení, že o možné sankci spočívající v zákazu řízení motorových vozidel nebyl poučen a tato skutečnost mu byla zatajena. Navíc dle názoru žalovaného, námitku ohledně zatajení sankce za přestupek, tvrzení žalobce ohledně užití medikamentů s obsahem alkoholu a požadavek na lékařské vyšetření žalobce v průběhu řízení před správním orgánem nevznese a správní orgán se námitkou žalobce z tohoto důvodu ani nezabýval. Žalobce při ústním jednání naopak svého jednání litoval. Ohledně námitky žalobce proto žalovaný odkázal na úřední záznam Policie ČR, z něž jednoznačně vyplývá, že žalobce lékařské vyšetření nežádal.
7. Žalovaný připomněl, že žalobci není kladeno za vinu spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, tedy že řídil vozidlo ve stavu vylučujícím způsobilost, ale žalobce je vinen, že řídil vozidlo po požití alkoholického nápoje ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, k čemuž se sám doznal.
8. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Správní spis

9. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti. V oznámení Policie České republiky, Krajské ředitelství Policie Ústeckého kraje, Odboru služby dopravní policie, Oddělení silničního dohledu, č. j. KRPU-142291-2/PŘ-2016-040606, ze dne 7. 7. 2016, se uvádí, že dne 3. 7. 2016 v 16:20 hod. hlídka DI Litoměřice na silnici č. II/608 ze směru od obce Račiněves U Krobiána zastavila a kontrolovala osobní motorové vozidlo zn. Ford Fiesta, červené barvy, RZ „X“. Hlídka žalobce vyzvala k předložení dokladů potřebných pro provoz a řízení vozidla, kdy tento hlídce žádné doklady nepředložil, kontrolované vozidlo mělo navíc propadlou technickou prohlídku. Následně byla u žalobce provedena dechová zkouška přístrojem Dräger 7510 s pozitivním výsledkem. První dechovou zkouškou byla jmenovanému naměřena hodnota 0,65 ‰ alkoholu v dechu, druhou dechovou zkouškou mu byla naměřena hodnota 0,64 ‰ alkoholu v dechu. Žalobce byl seznámen s hodnotami dechových zkoušek, s těmito souhlasil a záznamy o dechových zkouškách podepsal. Součástí spisu jsou i výstupy z měření přístrojem Dräger 7510 podepsané žalobcem a úřední záznam o kontrole žalobce, kde jsou uvedeny změřené hodnoty. V Oznámení Policie ČR na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi ze dne 3. 7. 2016 žalobce k věci uvedl, že dne 3. 7. 2016 od 8:00 hod do 8:30 hod vypil 2 l piva. Součástí spisu je i ověřovací list ČMI ze dne 12. 5. 2015 ohledně přístroje Dräger Alcotest 7510 Standard, včetně kalibračního protokolu. Z výše uvedeného úředního záznamu PČR je zřejmé, že žalobce s naměřenými hodnotami souhlasil a lékařské vyšetření spojené s odběrem žilní krve nežádal.
10. Při ústním jednání před správním orgánem prvního stupně dne 20. 9. 2016 žalobce uvedl, že svého činu lituje, dále uvedl, že před jízdou požil 4 piva, následně vzal matku své přítelkyně na autobus a doklady od vozidla zapomněl doma.

Posouzení věci soudem

11. O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s. ř. s.), neboť s tím žalobce souhlasil a žalovaný se ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
12. Po zvážení skutkového a právního stavu věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

14. Hlavním žalobním bodem uplatněným v podané žalobě byla námitka žalobce, že nebyl naplněn materiální znak přestupku, který je žalobci kladen za vinu. Žalobce se neztotožňuje s názorem žalovaného ohledně závažného porušení veřejného zájmu, kterým je, aby se na pozemních komunikacích pohybovalo co nejmenší množství řidičů, kteří řídí pod vlivem alkoholu a mohou svým jednáním ohrozit účastníky silničního provozu, když dle názoru žalobce v daném případě množství alkoholu v krvi žalobce nemělo na jeho reakce a schopnosti jakýkoliv vliv a souviselo s užitím medikamentů s obsahem alkoholu.
15. K námitce žalobce ohledně nenaplnění materiálního znaku přestupku soud konstatuje, že přestupkem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem. V přestupkovém řízení se tedy zkoumá, zda jednání pachatele je v rozporu se zákonem pro porušení nebo nesplnění právní povinnosti v něm stanovené. Dále se zkoumá, zda je naplněna otázka zavinění. Při zkoumání odpovědnosti za přestupek je pak správní orgán povinen zjišťovat naplnění formální i materiální stránky přestupku, neboť se musí jednat o jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti. Obecně lze vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Nicméně z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, a ze dne 26. 10. 2005, č. j. 6 As 65/2004-59 (oba dostupné na www.nssoud.cz), v nichž se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval naplněním materiálních znaků přestupku.
16. Společenskou nebezpečnost jednání žalobce nikterak nesnižuje skutečnost, že popsáním jednáním nezpůsobil škodu, ani neohrozil jiné účastníky silničního provozu. Přes tyto nesporné skutečnosti je podle názoru soudu třeba hodnotit jednání žalobce jako společensky nebezpečné, neboť je výrazem úmyslného, hrubého opovrhování pravidly silničního provozu, jejichž účelem je především zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, tedy ochrany života, zdraví a majetku. Formálním znakem skutkových podstat přestupků, dle nichž bylo jednání žalobce kvalifikováno, není ohrožení jiných účastníků silničního provozu. Stejně tak pro naplnění materiálního znaku se nevyžaduje, aby jednáním přestupce byl skutečně ohrožen někdo život, zdraví či majetek. Postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti (srov. ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích), nikoliv ohrožení konkrétních jednotlivců. Působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má tedy výrazně preventivní charakter.
17. Jak vyplývá z výrokové části prvoinstančního rozhodnutí, v předmětné věci byl žalobce shledán vinným z jednání spočívajícím v porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že k jízdě užil vozidlo, které nemělo provedenou platnou technickou prohlídku, porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) téhož zákona, když řídil vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje, a dále v porušení ustanovení § 17 odst. 1 zákona o pojištění odpovědnosti za škodu, čímž spáchal přestupky

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vymezené v ustanoveních § 125c odst. 1 písm. b), k) zákona o silničním provozu a ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona (formální stránka přestupku).

18. V rozsudku ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010-78, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v České republice platila a platí zásada tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel. Společenská škodlivost žalobcova jednání v daném případě spočívala v ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, a to v důsledku řízení vozidla pod vlivem alkoholu. Tím, že zákonodárce v ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu zakotvil nulovou toleranci hladiny alkoholu při řízení vozidla, zároveň definoval zájem společnosti na tom, aby řidiči neřídili vozidla pod vlivem alkoholu. Jednání v rozporu s touto povinností je potenciálně způsobitelné ohrozit bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Každé porušení této povinnosti je proto nutné považovat za společensky škodlivé, naplňující materiální stránku správního deliktu.
19. K další námitce žalobce vytykající žalovanému, že nebyl proveden odběr biologického materiálu, soud uvádí, že pro naplnění skutkové podstaty přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu není rozhodující, do jaké míry byl řidič alkoholem ovlivněn (to je ryze individuální záležitost), ale postačuje, že ovlivněn byl, tj. že v jeho těle byl přítomen alkohol. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 7. 2013, č. j. 7 As 170/2012-24, uvedl, že: „*Pro závěr, že účastník řízení byl ovlivněn alkoholem, zásadně postačí, bude-li výsledek alespoň jednoho z provedených měření dostatečně spolehlivý, tj. bude-li jím mimo jakoukoliv pochybnost prokázáno, že v okamžiku měření byl v těle účastníka řízení přítomen alkohol (...).*“
20. Nelze rovněž přehlédnout, že žalobce se na místě kontroly k požití alkoholického nápoje přiznal, toto uvedl do záznamu a podepsal. Výsledné hodnoty měření provedené kalibrovaným přístrojem žalobce nijak nepochybnil a rovněž je stvrdil svým podpisem. Za této situace již skutkový stav byl objasněn dostatečně. Uplatnění zásady in dubio pro reo nebylo namístě, neboť absentovaly důvodné pochybnosti o skutkovém zjištění.
21. Podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu je řidič je povinen podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Tímto zvláštním právním předpisem je zákon č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů. Podle ustanovení § 16 odst. 2 téhož zákona je orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu povinna podrobit se osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnosti podle odstavce 1 pod vlivem alkoholu, a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s požitím alkoholického nápoje. Spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede.
22. K průkaznosti dechové zkoušky se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 5. 2012, č. j. 3 As 12/2012-21, v němž konstatoval, že: „*Přítomnost alkoholu v krvi je možné prokázat na základě samotného orientačního vyšetření. V opačném případě by zákon v případě pozitivního výsledku dechové zkoušky nepochybně požadoval i následné provedení lékařského vyšetření za účelem potvrzení přítomnosti alkoholu v krvi řidiče.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

23. Co se týče námitky žalobce ohledně zatajení sankce za přestupek je třeba souhlasit s žalovaným, že správní orgán se námitkou žalobce nemohl zabývat, byla-li vznesena až v samotné žalobě. V této souvislosti soud vycházel z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, zejména z rozsudku ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 313/2016-30 (dostupný na www.nssoud.cz), který zastává v obdobných věcech názor, že žalobce nemá uchovávat paletu námitek proti sankčnímu rozhodnutí správního orgánu na pozdější dobu, tj. na soudní řízení, ale své námitky má uplatnit již v rámci správního řízení a nejpozději v rámci odvolacího řízení. V opačném případě lze podle judikatury Nejvyššího správního soudu pochybovat o neúčelovosti takových tvrzení (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, a ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce se záznamy s naměřenými hodnotami dechové zkoušky souhlasil, tyto podepsal a k činu se doznal. Na podporu svých tvrzení ohledně údajného zatajení sankce za přestupek ze strany správního orgánu žalobce nedoložil ničeho, soud proto shledal námitku žalobce za nedůvodnou, neboť jeho tvrzení nepodporují žádné důkazy. Navíc soud nevidí za zjištěného skutkového stavu jakoukoliv relevanci ve zmařených očekáváních žalobce ve vztahu k druhu sankce. Současně je třeba podotknout, že žalobce, jakožto držitel řidičského oprávnění, k jehož vydání se vyžaduje odborná způsobilost k řízení motorových vozidel, je osobou znalou předpisů souvisejících s provozem motorového vozidla. V daném případě je proto třeba aplikovat obecnou právní zásadu, že neznalost zákona neomlouvá (*ignorantia legis non excusat, ignorantia iuris neminem excusat*).
24. V projednávané věci se žalobce dobrovolně podrobil dechové zkoušce na alkohol, a to prostřednictvím přístroje, jehož kalibrace a ověření je doložena listinami založenými ve spise. Řídil-li žalobce motorové vozidlo v době, kdy byl v jeho těle přítomen alkohol, řídil pod vlivem alkoholu, a tímto jednáním naplnil materiální i formální stránku přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Konkrétní okolnosti spáchání přestupku, tj. např. i výše naměřené hodnoty alkoholu, mají pak vliv až na výši sankce za protiprávní jednání. Nutno proto uzavřít, že správní orgány dospěly ve věci ke správnému závěru, dle kterého žalobce řídil vozidlo v době, kdy byl pod vlivem alkoholu, tj. řídil vozidlo v rozporu se zákazem stanoveným v ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu.
25. S ohledem na shora uvedené, kdy soud žalobní námitky důvodnými neshledal, žalobu zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. ve výroku rozsudku II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den Shodu s prvpisem potvrzuje G. Z.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 7. srpna 2019

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.